

POVIEDKY K SÉRII SELEKCE

ŠŤASTNE
AŽ NAVEKY

KĪERA CASSOVÁ

COOL
BOO

Šťastne až naveky

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Kiera Cassová
Šťastne až naveky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

ŠŤASTNE
AŽ NAVEKY

•••••

ŠŤASTNE AŽ NAVEKY

•••••

KĪERA CASSOVÁ

COO
BOO

KRÁLOVNÁ

ÚVOD KU KRÁĽOVNEJ

Od samého začiatku som túžila hlbšie preniknúť do jej príbehu. Obdivujem Amberly. Ako matka k nej vzhlíadam s úctou. Je očarujúca, múdra, elegantná, krásna, a hoci zažila veľa smútku, usiluje sa zostať veselá. Ako je možné, že táto výnimočná žena sa zaľúbi do niekoho, ako je Clarkson Schreave?

Poviem aspoň tolko, že bolo zaujímavé vidieť v tinedžerskom veku nielen Amberly, ale tiež Clarksona. Keď som si uvedomila, koľko násilia ho obklopovalo a koľko problémov musel dennodenne riešiť, pochopila som, že za jeho zlobu môže vo veľkej miere strach a doba, v ktorej žil. Bolo tiež veľmi vzrušujúce sledovať, ako sa Amberly veľmi snaží vidieť v ňom i v jeho mame niečo pozitívne, hoci jej skúsenosť s oboma potvrdzuje skôr opak. Ona totiž verí, že nik nie je vo svojej podstate zlý, že v každom z nás sa ukrýva niečo dobré, a vytrvalo sa to usiluje nájsť. Tým by sa vysvetlili mnohé veci, ktoré sa počas jej Selekcie udiali, a zároveň by sme ľahšie pochopili, ako je možné, že neskôr akceptovala partnerku, ktorú si jej syn vybral, hoci jej manžel (a väčšina národa) ju odpísali.

Trochu sa bojím, že sa mi ju v tejto novele nepodari zachytiť takú, aká naozaj je. Aby nevyzerala, že sa správa hlúpo, keď Clarksonove slová a činy neberie vážne, a napriek všetkému ho má stále rada. Rada by som na tomto mieste povedala toto: zámerom tejto novely v žiadnom prípade nie je obhajovať hrubosť a násilie v partnerskom vzťahu. Tak ako vždy, aj tentoraz mi ide len o úprimnú výpoveď. Vieme, že Clarkson má svoje chyby. Amberly ich má tiež. Toto je len akési nazretie do zákulisia spolužitia dvoch zlomených ľudí.

– Kiera

KAPITOLA 1

Som tu sotva dva týždne a zažívam svoju štvrtú migrénu. Ako to vysvetlím princovi? Akoby nestačilo, že skoro všetky dievčatá, čo tu zostali, sú Dvojky. Že komorné sa všemožne usilujú urobiť niečo s mojimi zrobenými rukami. Raz príde tá chvíľa, keď mu budem musieť povedať o záchvatoch nevoľnosti, ktoré sa ma opakovane a vždy celkom nečakane zmocňujú. Teda ak ma vôbec zaregistroval.

Kráľovná Abby si sadla na opačný koniec dámskej izby, akoby sa chcela dištancovať od ostatných dievčat. Všimla som si, ako sa jej nepatrne zachveli plecia, a premkol ma pocit, že naša prítomnosť jej nie je príliš po vôli.

Podala ruku komornej, ktorá urobí všetko pre to, aby jej vykúzlila dokonalé nechty. Napriek tomu, že sa kráľovná podrobovala príjemnej skrášľovacej procedúre, tvárila sa nahnevane. Nechápala som to, no snažila som sa neodsudzovať ju. Možno aj mne by zatvrdlo srdce, keby som v takom mladom veku prišla o manžela. Mala však ohromné šťastie, že si ju vzal Porter

Schreave, bratanec jej zosnulého muža, a dovolil jej ponechať si korunu.

Prebehla som pohľadom po ostatných dievčatách v miestnosti. Gillian bola tiež Štvorka, no na rozdiel odo mňa – skutočná. Obaja jej rodičia boli kuchári a z toho, ako hodnotila jedlo, ktoré nám podávali, usudzujem, že sa rovnakou cestou vydá aj ona. Leigh s Madison študovali za veterinárky a navštevovali stajne tak často, ako im to len dovolili.

Vedela som, že Nova je herečka a má húfy oddaných fanúšikov, ktorí túžia po tom, aby zasadla na trón. Uma bola gymnastka a jej útla postava pôsobila nesmierne elegantne, aj keď len nehybne sedela. Niektoré z Dvojok, ktoré tu boli, si dosiaľ povolenie nevybrali. Keby za mňa niekto platil účty, poskytoval mi stravu a strechu nad hlavou, zrejme by som sa niečím takým ako práca tiež netrápila.

Pošúchala som si ubolené spánky. Pocítila som na čele dotyk stvrdnutej a popraskanej kože. Pozrela som sa na svoje zničené ruky.

Nikdy si ma nevyberie.

Predstavovala som si tú chvíľu, keď som sa prvý raz stretla s princom Clarksonom. Pamätala som si stisk jeho silnej ruky, keď ma vítal. Ešte šťastie, že komorné mi našli čipkované rukavičky. Keby som ich nemala, pokojne sa mohlo stať, že by ma princ okamžite poslal domov. Mal všetko, čo má mať dobrý princ. Bol pokojný, zdvorilý a inteligentný.

Počas týchto dvoch týždňov som si uvedomila, že sa takmer neusmieva. Akoby sa bál, že ho budú odsudzovať, ak ho niečo rozveselí. No mali ste vidieť, ako sa mu rozžiarili oči, keď sa tak stalo! Tie jeho špinavo blondňavé vlasy, bledomodré oči, sila, ktorá z neho vyžarovala... bol skrátka dokonalý.

Na rozdiel odo mňa. Musí však existovať spôsob, ako zaujať princovu pozornosť.

Drahá Adele!

Zaváhala som a nadvihla pero. Vedela som, že je to zbytočné. Ale aj tak.

V paláci si celkom rýchlo zvykám. Je nádherný. Vlastne je oveľa viac ako len „nádherný“, no obávam sa, že mi chýbajú slová, ktorými by som ho dostatočne výstižne opísala. Tu v Los Angeles je teplo akosi inak než u nás doma, ale tiež to neviem celkom opísať. Bolo by úžasné, keby si sem mohla prísť a všetko to zažila na vlastnej koži, videla, počula a cítila. Áno, aj vône sú tu celkom iné.

Pokiaľ ide o samotnú súťaž, doposiaľ som s princom nestrávil osamote ani sekundu.

Pocítila som pulzujúcu bolesť v hlave. Zavrela som oči a zhlboka sa nadýchla. V duchu som si povedala, že sa musím sústrediť.

Určite si v televízii videla, ako Clarkson poslal domov osem dievčat. Všetko Štvorky, Päťky, dokonca jednu Šestku. Zostali tu už len dve Štvorky a zopár Trojok. Zrejme sa od neho očakáva, že si vyberie Dvojku. Zdá sa mi to logické, no trhá mi to srdce.

Mohla by si mi spraviť láskovosť? Opýtaj sa mamy alebo ocka, či nemáme v rodine nejakého bratranca alebo vzdialeného príbuzného z vyššej kasty. Mala som sa ich na to opýtať, než som odišla. Táto informácia by mi naozaj pomohla.

Cítala som, že mi začína byť zle od žalúdka. Bežný dôsledok migrény.

Už musím bežať. Máme toho veľa. Čoskoro opäť napíšem.

*S láskou
Amberly*

Bolo mi na odpadnutie. List som poskladala, vložila ho do pripravenej obálky s adresou. Opäť som si zľahka pomasírovala spánky v nádeji, že sa mi trochu uľaví, no nestalo sa tak.

„Stalo sa niečo, Amberly?“ opýtala sa Danica.

„Nie, nič,“ zaklamala som, „som len nejaká unavená. Možno sa pôjdem prejsť, aby sa mi trochu rozprúdila krv.“

Usmiala som sa na Danicu s Madeline, vyšla som z dámskej izby a zamierila k toaletám. Prúd studenej vody mi síce zničí mejkap, ale určite mi pomôže. Kým som však dosiahla svoj cieľ, premohla ma slabosť. Zosunula som sa na malú pohovku na chodbe, zaklonila hlavu, oprela sa o stenu a pokúsila som sa utriediť si myšlienky.

Nedávalo to zmysel. Každý vedel, že vzduch a voda v južných častiach Illey sú zdraviu škodlivé. Dokonca aj Dvojky mávali občas zdravotné problémy. Nemala by mi však táto zmena – čisté ovzdušie, kvalitná strava, bezchybná opatera – skôr pomôcť?

Ak to takto pôjde ďalej, upustím od akejkoľvek snahy upútať princovu pozornosť. Čo ak nebudem v stave zúčastniť sa popoludňajšieho zápasu v krokete? Cítala som, ako mi môj sen pomaly uniká pomedzi prsty. Mala by som sa zmieriť s porážkou. Aspoň to neskôr nebude tak bolieť.

„Čo tu robíte?“

Prudko som sa narovнала a zbadala pred sebou princa Clarksona.

„Nič, vaša výsosť.“

„Je vám zle?“

„Nie, vôbec nie,“ namietla som rázne a pokúsila som sa vstať. To som však nemala robiť. Podlomili sa mi nohy a spadla som na zem.

„Slečna?“ ozval sa princ a priskočil mi na pomoc.

„Prepáčte,“ šepľala som, „je mi to nesmierne trápne.“

Zobral ma do náručia. „Ak sa vám točí hlava, zatvorte oči. Odnesiem vás do nemocničného krídla.“

Moje deti budú prekvapené, keď im raz porozprávam o tom, ako ma kráľ niesol na rukách po paláci, akoby som bola ľahučká sťa pierko. Cítila som sa v jeho náručí veľmi príjemne. Neraz som si predstavovala, aký je to asi pocit.

„Panebože,“ vykrikoval niekto. Keď som otvorila oči, zbadala som zdravotnú sestru.

„Myslím, že zamdlela,“ povedal Clarkson, „ale nemala by byť zranená.“

„Položte ju sem, vaša výsosť.“

Princ Clarkson ma položil na jednu z mnohých postelí a opatrne vytiahol ruky spod môjho chrbta. Nádejala som sa, že si všimol vďačnosť v mojich očiach.

Bola som presvedčená, že hneď odíde, no on tam zostal po celý čas, čo mi sestra merala pulz. „Jedli ste dnes niečo, moja milá? Pili ste dosť tekutín?“

„Práve sme doraňajkovali,“ odpovedal za mňa.

„Cítite sa zle?“

„Nie. Teda, áno. Chcem povedať, že to naozaj nie je nič váž-

ne.“ Dúfala som, že ak vzbudím dojem, že nejde o nič mimoriadne, stihnem ten poobedný kroket.

Sestra sa tvárila milo, no prísne. „Dovolím si vám oponovať, práve vás sem museli doniesť.“

„Stáva sa mi to pomerne často,“ vyhrýkla som nešťastne.

„Ako to myslíte?“ domáhala sa sestra odpovede. Vzdychla som si a premýšľala, ako to vysvetliť. Teraz sa princ dozvie, ako ma poznačil život v Hondurague.

„Často trpím migrénami. Vtedy mi občas býva na odpadnutie.“ Pregelgla som a v duchu som si robila starosti, čo si o mne princ pomyslí. „Doma chodievam spávať oveľa skôr ako moji súrodenci, aby som ďalší deň dokázala lepšie fungovať. Tu nemám toľko času na oddych.“

„Hmm. Trápi vás okrem bolesti hlavy a únavy ešte niečo?“

„Nie, madam.“

Clarkson podišiel bližšie ku mne. Modlila som sa, aby nepočul, ako mi búši srdce.

„Ako dlho máte takéto ťažkosti?“

Pokrčila som plecami. „Niekolko rokov, možno dlhšie. Už som si na to zvykla.“

Sestra sa zatváрила znepokojene. „Má niekto vo vašej rodine podobné problémy?“

Chvíľu som mlčala. „Ani nie. Len sestre sa z času na čas pustí krv z nosa.“

„Pochádzate z chorľavej rodiny?“ opýtal sa Clarkson a v jeho hlase som cítila náznak znechutenia.

„Nie,“ odvetila som v snahe brániť sa, no bolo mi trochu trápne to vysvetľovať. „Pochádzam z Honduraguy.“

„Aha,“ zdvihnutím obočia dal najavo, že pochopil.

Nebolo žiadnym tajomstvom, že životné prostredie na juhu

krajiny je veľmi znečistené. Zamorený vzduch. Nekvalitná voda. Všetci vedeli, že tam na svet prichádza až príliš mnoho detí s vrodenými deformáciami, že je tam nezvyčajne vysoké percento neplodných žien a úmrtí mladých ľudí. Keď tadiaľ prešli rebeli, zanechali za sebou grafitovú stopu, dožadujúc sa odpovede, prečo palác túto situáciu nerieši. Je vlastne zázrak, že celá moja rodina na tom nie je tak ako ja. Alebo že ja na tom nie som ešte horšie.

Zhlboka som sa nadýchla. Čo tu vlastne robím? Za tých pár týždňov, ktoré predchádzali Selekcii, som si v hlave vysnívala rozprávkový príbeh. Darmo som však vrúčne túžila a snívala, bolo isté, že nikdy nebudem hodná muža, ako je Clarkson.

Odvrátila som pohľad, lebo som nechcela, aby ma videl plakať. „Mohli by ste, prosím, odísť?“

Chvíľu bolo ticho a potom som začula vzdľajújúce sa kroky. Keď utíchli, rozplakala som sa.

„No tak, neplačte, to sa spraví,“ utešovala ma ošetrovateľka. Bola som taká nešťastná, že som ju tuho objala, akoby to bola moja mama alebo sestra. „Takáto súťaž je veľmi stresujúca záležitosť a princ Clarkson to veľmi dobre chápe. Poprosím doktora, aby vám predpísal niečo na bolesť hlavy, a uľaví sa vám.“

„Som doňho zaľúbená od svojich siedmich rokov. Každý rok som v deň jeho narodenín do vankúša tajne spievala ‚veľa šťastia, zdravia‘, aby sa mi sestra nasmiala. Keď som sa naučila písať, neustále som písala naše dve mená, aby som videla, ako k sebe pasujú... a keď sa s ním konečne po prvýkrát stretnem osamote, opýta sa ma, či som chorľavá.“ Vzlykla som. „Nie som preňho dosť dobrá.“

Sestra sa mi nepokúšala protirečiť. Nechala ma, nech sa vypláčem.

Tak veľmi som sa hanbila. Clarkson si ma odteraz vždy vybaví ako to zronené dievča, ktoré ho poslalo preč. Nádej, že raz získam jeho srdce, definitívne zhasla. Veď aký by mal zo mňa osoh?

KAPITOLA 2

Ukázalo sa, že kriket môže hrať najviac šesť hráčov, čo sa mi skvele hodilo. Sedela som a sledovala hru, snažiac sa pochopiť pravidlá pre prípad, že príde rad aj na mňa, i keď som mala pocit, že skôr ako sa všetky vystriedame, prestane nás to baviť a hru odpískame.

„Pozri sa na tie ramená,“ povzdychla si Maureen. Nehovorila to síce mne, no i tak som zdvihla pohľad. Clarkson si vyzliekol sako a vykasal rukávy na košeli. Vyzeral veľmi, naozaj veľmi dobre.

„Ako ho len prinútiť, aby ich ovinul okolo mňa?“ prehodila žartom Keller. „Človek môže len ťažko predstierať, že sa zranil pri krikete.“

Dievčatá okolo mňa sa začali smiať a Clarkson sa s náznakom úsmevu pozrel naším smerom. Bolo viac-menej pravidlom, že sa vždy dokázal ovládať. Keď tak nad tým rozmýšľam, nikdy som ho nepočula smiať sa. Zvyčajne sa mu na tvári objavil len akýsi pobavený úškrn, nikdy však neprejavoval radosť tak, že by vybuchol do hlasitého smiechu.

Mňa však totálne paralyzoval i ten jeho sotva badateľný náznak úsmevu. Nebolo mi viac treba.

Oba tímy sa priblížili a ja som pociťovala priam fyzickú bolesť z princovej blízkosti. Keď sa jednému z dievčat podarilo pokaziť celkom slušnú prihrávku, uprel na mňa svoj prenikavý pohľad bez toho, žeby pohol hlavou. Pozrela som sa naňho a on vzápätí sústredil svoju pozornosť na hru. Zo pár dievčat nadšene zatlieskalo a on opäť podišiel o niečo bližšie.

„Tamto je stôl s občerstvením,“ prehodil potichu, no stále sa na mňa nepozrel. „Možno by ste sa mali napiť vody.“

„Som v pohode.“

„Bravó, Clementine!“ zavolať na dievča, ktoré úspešne prekazilo súperkin úder. „Aj tak. Dehydratácia migrény zhoršuje. Voda vám určite prospeje.“

Jeho oči sa na chvíľu stretli s mojimi a ja som v nich niečo zazrela. Nebola to láska ani neha, možno len niečo málo viac ako celkom obyčajné znepokojenie.

Vediac, že nie som schopná mu protirečiť, som vstala a pobrala sa k stolu. Keď som si chcela naliať vodu, komorná mi vzala krčah z rúk.

„Ospravedlňujem sa,“ zamumlala som, „nejako si na to neviem zvyknúť.“

Komorná sa usmiala. „Netrápte sa tým. Vezmite si trochu ovocia. Veľmi dobre vám padne v takýto sparný deň.“

Stála som pri stolíku a dezertnou vidličkou som si napichovala bobuľky hrozna. O tomto musím tiež napísať Adele: že ovocie sa je príborom.

Clarkson sa niekoľkokrát pozrel моjím smerom, akoby kontroloval, či robím, čo mi kázal. Nevie, či to bolo tým ovocím,

alebo pozornosťou, ktorú mi venoval, no uvedomila som si, že mám oveľa lepšiu náladu.

Príležitosť zahrať si som už nedostala.

Prešli tri dni, než sa mi Clarkson opäť prihovril.

Večera sa pomaly končila. Kráľ sa navzdory zvyklostiam ospravedlnil a kráľovná vypila sama takmer celú fľašu vína. Niektoré z dievčat sa zdvihli od stola, uklonili sa a pomaly odchádzali. Netúžili byť svedkom toho, ako sa opitá kráľovná tacká a opiera rukami o steny, aby nespadla. Sedela som za stolom sama, odhodlaná dojesť aj posledný kúsoček čokoládovej torty.

„Ako sa dnes cítite, Amberly?“

Prudko som zdvihla hlavu. Vôbec som si nevšimla, kedy ku mne Clarkson podišiel, a ďakovala som bohu, že som mala práve v tej chvíli prázdne ústa. „Veľmi dobre. A vy?“

„Vynikajúco, ďakujem.“

Na chvíľu sa odmlčal a ja som čakala, že bude pokračovať. Alebo sa očakávalo, že prehovorím ja? Existuje nejaké pravidlo, kto má v konverzácii pokračovať ako prvý?

„Až teraz som si všimol, aké máte dlhé vlasy,“ poznamenal.

„Ach,“ zasmiala som sa a pozrela som nadol. Vlasy mi v týchto dňoch siahali takmer po pás. Je pravda, že mi česanie zabralo veľa času, no takáto dĺžka mi poskytovala množstvo variácií, ako si ich vypnúť, čo bolo veľmi praktické pri práci na farme.

„Áno. Dobre sa zapletajú, čo sa mi doma veľmi hodí.“

„A nemáte pocit, že sú pridlhé?“

„Hm, to neviem, vaša výsosť.“ Prehrabla som si vlasy prstami. Mala som ich čisté a dobre udržiavané. Možno však vyzerám neupravené a ani si to neuvedomujem. „Čo si myslíte vy?“

Naklonil hlavu nabok. „Majú veľmi peknú farbu. Podľa mňa by vám viac pristalo, keby ste si ich skrátili.“ Pokrčil plecami a pobral sa preč. „To je však iba môj názor,“ dodal ponad plece.

Chvíľu som sedela a zvažovala to. Potom som nechala tortu tortou a zamierila do svojej izby, kde už na mňa čakali komorné. „Martha, zvládli by ste ma ostrihať?“

„Samozrejme, slečna. Keď vám z vlasov zostrihneme dva-tri centimetre, len im to prospije,“ povedala a vošla do kúpeľne.

„Nie,“ namietla som, „chcela by som ich oveľa kratšie.“

Martha sa zarazila. „Čo je to ‚oveľa‘?“

„No... určite musia byť minimálne po plecيا, myslím, že asi tak nad lopatky.“

„To je dobrých tridsať centimetrov, slečna!“

„Ja viem. Dokážete to? A vedeli by ste aj z takých vlasov urobiť pekný účes?“ Povyťahla som si hrubé pramene vlasov v snahe predstaviť si, ako budem vyzeráť, keď mi ich skráti.

„To nie je problém, slečna. Ale prečo ste sa tak rozhodli?“

Prešla som popred ňu do kúpeľne. „Myslím si, že je čas na zmenu.“

Komorné mi pomohli vyzliecť šaty a prehodili mi cez plecيا uterák. Martha sa pustila do práce a ja som zatvorila oči, lebo som si nebola celkom istá tým, čo práve robím. Clarkson si myslí, že budem vyzeráť lepšie v kratších vlasoch, a Martha dohliadne na to, aby boli ešte stále dosť dlhé a dal sa z nich urobiť elegantný účes. Nemám čo stratiť.

Neodvážila som sa pozrieť do zrkadla, kým slúžka nebola hotová. Započúvala som sa do kovového zvuku cvakajúcich nožníc. Potom som cítila, ako krátkymi strihmi zarovnáva vlasy na rovnakú dĺžku a krátko nato pohyb nožníc ustal.

„Čo na to poviete, slečna?“ opýtala sa váhavo.

Otvorila som oči. Najprv som si nevšimla žiaden rozdiel, no keď som mierne pohla hlavou, prameň vlasov mi padol pred plece. Odhrnula som si ho dozadu a odrazu som mala pocit, akoby mi tvár ohraničoval mahagónový rám.

Princ mal pravdu.

„Je to úžasné, Martha!“ zvolala som a nadšene som si prechádzala dlaňami po vlasoch.

„Teraz vyzeráte oveľa dospelejšie,“ dodala Cindly.

„Však? Aj ja si to myslím.“

„Počkať, počkať, počkať!“ kričala Emon a rozbehla sa k šperkovnici. Odložila niekoľko kúskov bokom a hľadala niečo výnimočné. Napokon priniesla náhrdelník, na ktorom boli veľké trblietajúce sa červené kamene. Dosiaľ som nenabrala dosť odvahy, aby som si ho na seba dala.

Podvihla som si vlasy, domnievajúc sa, že mi ho chce zavesiť na krk, no ona s ním mala iné plány. Opatrne mi položila náhrdelník na hlavu. Svojím bohatým zdobením pripomínal korunu.

Komorné na chvíľu zatajili dych, no ja som prestala dýchať úplne.

Celé roky som si predstavovala, že sa za princa Clarksona vydám, no nikdy som si tohto muža nespájala s tým, že raz zo mňa spraví princeznú. Po prvý raz som si uvedomila, ako veľmi po tom túžim. Nemala som dobré styky, nebola som ani bohatá, no cítila som, že túto úlohu nielenže zvládnem, ale budem v nej priam excelovať. Vždy som si myslela, že by som mohla byť Clarksonovi dobrou manželkou, no teraz som uverila tomu, že by som mohla byť aj prínosom pre monarchiu.

Pozrela som sa na seba do zrkadla, predstavila som si na kon-

ci svojho mena prídavok *Schreaveová* a pred ním titul *prin-*
cezná. A v tej chvíli som si uvedomila, tak ako nikdy predtým,
že chcem jeho aj korunu – so všetkým, čo k tomu patrí.

KAPITOLA 3

Poprosila som Marthu, nech mi prinesie čelenku vykladanú kamienkami a vlasy nechá rozpustené. Vedela som, že vyzerám nádherne, a už som sa nemohla dočkať, ako zareaguje Clarkson. Bola som zvedavá, či to bude vnímať rovnako.

Keby som bola trochu rozmýšľala, poponáhľala by som sa a prišla o niečo skôr. Takto som vošla do miestnosti spolu s niekoľkými ďalšími dievčatami a obrala sa tak o možnosť upútať princovu pozornosť. Podchvíľou som uprela pohľad ku kráľovskému stolu, no Clarkson sa plne sústredil na svoje vafle a šunku a občas hodil očkom do papierov, ktoré mal položené vedľa seba. Jeho otec popíjal kávu, a keď náhodou zdvihol zrak od dokumentov, ktoré študoval, tak len preto, aby si z niečoho odhryzol. Predpokladala som, že obaja čítajú tie isté materiály a pustili sa do práce už skoro ráno, lebo ich čakal veľmi náročný deň. Kráľovnej nebolo. To, že „má opicu“, síce nikto nevyslovil nahlas, no i napriek tomu som mala pocit, že doslova počujem, ako si to všetci myslia.

Hneď po raňajkách Clarkson s kráľom odišli, aby sa venovali pracovným záležitostiam, teda tomu, čo udržiava našu krajinu v chode.

Vzdychla som si. Možno večer.

V dámskej izbe dnes bolo ticho. Vyčerpali sme už všetky témy spoločenskej konverzácie, zvyknuté na to, že trávime väčšinu času spoločne. Sedela som, ako zvyčajne, s Madeline a Biancou. S Biancou, pochádzajúcou z provincie susediacej s Honduraguou, som sa zoznámila v lietadle. Madeline mala izbu hneď vedľa mňa. Jej komorná zaklopala u mňa v prvý deň nášho pobytu v paláci, lebo si chcela od mojich komorných požičať niť. Asi o polhodinu sa u mňa zastavila Madeline, aby sa nám poďakovala, a odvtedy sa priatelíme.

Dievčatá hneď na začiatku vytvorili menšie skupinky. V bežnom živote sme boli navyknuté, že sa musíme zaradiť tam, kam patríme – Trojky sem, Päťky tam –, takže asi bolo celkom prirodzené, že sme sa takto separovali aj tu v paláci. A keďže delenie neprebiehalo výhradne na základe kást, bola by som radšej, keby k nemu nedošlo vôbec. Prišli sme sem z rovnakého dôvodu, takže by sme si mali byť rovné aspoň po dobu trvania súťaže, nie? To, čo nás čaká, musíme podstúpiť spoločne.

Aj keď momentálne to vyzeralo tak, že nerobíme vôbec nič. Túžila som, aby sa niečo stalo, minimálne preto, aby bolo o čom rozprávať.

„Máš nejaké správy z domu?“ opýtala som sa v snahe rozprúdiť konverzáciu.

Bianca sa na mňa pozrela. „Mama mi včera písala, že Hendly sa zasnúbila. Veríš tomu? Ved' len pred týždňom odtiaľto odišla.“

Madeline ožila. „A z akej kasty je on? Z vyššej ako ona?“

„Ó áno!“ rozžiarila sa Bianca. „Je Dvojka! Takže je to nádejné. Ja som bola Trojka, než som odišla, ale predstava, že sa vydám skôr za herca než za nudného starého doktora, je celkom zábavná.“

Madeline so smiechom prikývla.

Ja som si tým však taká istá nebola. „Poznala ho vôbec? Myslí, kým odišla do Selekcie?“

Bianca začudovane naklonila hlavu nabok, akoby som sa opýtala niečo absurdné. „To je dosť nepravdepodobné. Ona bola Päťka, on je Dvojka.“

„Ale veď spomínala, že jej rodina sa venuje hudbe, takže sa pokojne mohlo stať, že spolu vystupovali,“ namietla Madeline.

„To je pravda,“ pripustila Bianca, „mohli sa niekde stretnúť.“

„Hmm,“ zahundrala som.

„Závidíš jej?“ spýtala sa ma Bianca.

Usmiala som sa. „Nie. Ak je Hendly šťastná, som šťastná i ja. Aj keď mi pripadá zvláštne vydať sa za niekoho, koho vôbec nepoznáš.“

Po chvíli ticha sa ozvala Madeline: „Veď my sme na tom vlastne rovnako.“

„Nie!“ zvolala som. „Princ predsa nie je niekto celkom cudzí!“

„Myslíš?“ nedala sa Madeline. „Tak mi teda povedz, čo o ňom vieš, lebo ja s tým mám trochu problém.“

„Pravdupovediac... aj ja,“ pripustila Bianca.

Zhlboka som sa nadýchla, že začnem menovať dlhý zoznam toho, čo o Clarksonovi viem... no uvedomila som si, že vlastne nemám čo povedať.

„Netvrším, že poznám každé jeho tajomstvo, no určite to nie je niekto, kto sa tu nečakane zjavil a o kom netušíme, čo je zač. Vyrastali sme spolu s ním, počúvali jeho prejavy

v *Správach*, nespočetnekrát videli jeho tvár. Možno mi mnoho detailov uniklo, no moja predstava o ňom je viac-menej úplná. A čo vy?“

Madeline sa usmiala. „Asi máš pravdu. Nie je to tak, že by sme sem prišli a absolútne netušili, s kým budeme mať do činenia.“

„Presne tak.“

Vôbec som si nevšimla, kedy k nám prišla slúžka, jej prítomnosť som zaregistrovala, až keď mi do ucha pošepala: „Môžete na chvíľku, slečna?“

Nechápavo som sa na ňu pozrela. Urobila som niečo zlé? Pozrela som sa na obe dievčatá, pokrčila som plecami, vstala a vykročila za ňou smerom k dverám.

Keď sme vyšli na chodbu, slúžka mi len gestom naznačila, že sa mám otočiť, a keď som tak urobila, zbadala som princa Clarksona. Stál tam s tým svojím typickým výrazom, akoby sa chcel už-už usmiať, a držal niečo v ruke.

„Bol som práve odnieť niečo na poštu a poštový úradník tam mal pre vás toto,“ vysvetľoval mi, držiac obálku medzi dvomi prstami. „Napadlo mi, že vás poteší, keď vám ju donesiem hneď.“

Podišla som k nemu tak rýchlo, ako to slušné spôsoby dovoľovali, a načiahla sa za obálkou. V tej chvíli sa princovi zjavil na tvári diabolský úškrn a ruka s listom mu vyletela dohora.

So smiechom som sa bezmocne pokúšala naň dosiahnuť. „To sa nerobí!“

„No tak, snažte sa trochu.“

Skákať som vedela celkom dobre, hoci som to nikdy neskúšala v topánkach na vysokých podpätkoch. Aj v nich som však bola o niečo nižšia ako on. Nebála som sa, že spadnem, preto-

že som počas svojich márných pokusov cítila okolo pása jeho ruku.

Napokon mi ten list dal. Bol od Adele, presne ako som predpokladala. Dnešný deň sa zdal byť dňom drobných radostí.

„Dali ste sa ostrihať.“

Zdvihla som oči od listu. Chytila som si prameň vlasov a preložila si ho dopredu. „Páči sa vám to?“

V jeho pohľade som zazrela niečo zvláštne – nebolo to celkom šibalstvo, ale ani tajomstvo. „Áno. Dokonca veľmi.“ Nato sa zvrtol a bez obzretia odkráčal chodbou preč.

Mala som pravdu v tom, že ho poznám. To teraz, keď som ho mala možnosť vídať každý deň, som si uvedomila, že je mnoho vecí, ktoré som nevnímala, keď som sledovala jeho vystúpenie v *Správach*. Avšak pre mňa tento poznatok nebol vôbec skľučujúci.

Naopak, bol pre mňa záhadou a ja som bola odhodlaná ju rozlúštiť.

Usmiala som sa, obálku som otvorila priamo tam na chodbe a podišla som s listom k oknu, aby som naň lepšie videla.

*Drahá, predrahá Amberty,
chýbaš mi tak veľmi, až ma to boľí. Rovnako ako ma boľí, keď myslím na tie nádherné šaty, ktoré teraz nosíš, a úžasné jedlo, čo ochutnávaš. A to si ani neviem predstaviť, ako krásne voniaš. Tak veľmi by som to chcela vedieť. Mame je vždy do plaču, keď Ťa vidí v televízii. Vyzeráš ako ozajstná Jednotka! Keby som nevedela, z akých kást pochádzajú ostatné dievčatá, ani na okamih by som nepochybovala o tom, že všetky ste z kráľovskej rodiny. Nie je to smiešne? Stačí, že to niekto tak chce, a môžu jednoduchého predstierať, že nijaké škatulkovanie podľa čísel neexistuje. Ale Teba, slečna Trojka, sa takéto hlúpe obmedzenia aj tak netýkajú.*

Ozaj, keď som pri tom, veľmi rada by som Ti napísala, že v našej rodine je nejaká dávno zabudnutá Dvojka, ale, bohužiaľ, sama dobre vieš, že to tak nie je. Od začiatku len Štvorky, nič viac. Tých pár výpíniek by Ti skôr pohoršilo. Nerada Ti to oznamujem a môžem len dúfať, že tento list si neprečíta nik iný ako Ty, ale sesternica Romína je tehotná. Zjame s tou Šestkou, čo jazdí so zásobovacou dodávkou pre Rakeovcov. Každý víkend sa budú brat, takže si všetci vydychli. On (prečo si len neviem zapamätáť, ako sa volá? Ach!) totiž nechce dopustiť, aby sa jeho dieťa stalo Osmičkou. A takto by sa nezachovali ani oveľa starší muži, ako je on. Mrzí ma, že nebudeš na svadbe, no všetci sa tešíme, že to s Romínou takto dopadne.

Nech je, ako chce, toto je rodina, ktorú máš. Hrstka farmárov a zopár kriminálnikov. Stačí, keď zostaneš tým krásnym milujúcim dievčatom, ktoré všetci poznáme, a princ sa do Teba určite zalúbi, nehládaj na to, z akej si kasty.

Lúbime Ťa. Napíš opäť. Chýba mi Tvoj hlas. Keď si bola doma, bývalo tu oveľa pokojnejšie, no uvedomila som si to až teraz.

Lučím sa s Tebou, princezná Amberty. Prosim Ťa, ak získáš korunu, nezabudni na nás obyčajných ľudí!

KAPITOLA 4

Martha mi rozčesávala zamotané vlasy. Mám ich síce oveľa kratšie, no keďže sú nezvyčajne husté, stále je s nimi veľa práce. Tajne som dúfala, že sa s tým nebude ponáhľať. Toto bola totiž jedna z mála vecí, ktoré mi pripomínali domov. Zatvorila som oči a zatajila dych. Ten hrebeň mohla pokojne držať Adele.

Predstavovala som si sivastý odtieň nášho domu, počula som mamin hlas na pozadí nepretržitého hluku zásobovacích áut, no vtom ma z príjemného snívania vytrhlo klopanie.

Cindly utekala k dverám a len čo ich otvorila, vystrúhala poklonu. „Vaša výsosť.“

V sekunde som bola na nohách a ruky som si skrížila na prsiach. Cítila som sa veľmi zraniteľná, na sebe som mala len tenučkú nočnú košeľu.

„Martha,“ šepala som naliehavo. Tá sa konečne prestala ukláňať. „Doneste mi šaty, prosím.“

Rozbehla sa po ne a ja som uprela pohľad na princa Clarkso-

na. „Vaša výsosť, je od vás veľmi milé, že ste ma prišli navštíviť.“
Náhľivo som sa uklonila a opäť si prekrížila ruky na prsiach.

„Chcel som sa vás opýtať, či si so mnou nedáte neskorý dezert.“
Rande? Prišiel sem, aby ma pozval na rande?

Bola som v nočnej košeli, odlícená, vlasy napoly nerozčesané. „Hmm, mohla by som sa... prezliecť?“

Martha mi podala šaty a ja som po nich rýchlo chňapla.

„Nie, takto je to fajn,“ povedal a vošiel ďalej do izby, akoby mu patrila. Čo bola vlastne pravda. Emon so Cindly, ktoré sa ocitli za princom, náhľivo opustili miestnosť.

Martha ma pohľadom žiadala o pokyn, čo má urobiť, tak som len krátko kývla hlavou a vzdialila sa aj ona.

„Ste s touto izbou spokojná?“ opýtal sa Clarkson. „Zdá sa mi trochu malá.“

Rozosmiala som sa. „To si myslíte preto, lebo ste vyrastali v paláci. Ja som však spokojná.“

Princ podišiel k oknu. „Ani výhľad nemáte bohvieaký.“

„Páči sa mi ten príjemný zvuk fontány. A keď niekoho privezú, počujem vržďanie štrku. Som zvyknutá na neustále zvuky a hluk.“

Zatváril sa prekvapene. „Aký hluk?!“

„Hudbu z reproduktorov. Kým som neprišla sem, myslela som si, že je to tak v každom meste. A motory nákladných áut a motoriek. Ach, a psy. Som zvyknutá na ich štekot.“

„Tomu vravím uspávanka,“ poznamenal a vykročil od okna smerom ku mne. „Môžeme?“

Nenápadne som sa obzerala, kde mám papuče. Zbadala som ich pod posteľou, tak som si ich náhľivo obula. „Áno.“

Princ sa pobral k dverám, potom sa obrátil a vystrel ku mne ruku. S potláčaným úsmevom som vykročila k nemu.

Mala som pocit, že nemá príliš rád, keď sa ho niekto dotýka. Všimla som si, že takmer vždy kráča rezko a obe ruky drží za chrbtom. Aj teraz, keď sme prechádzali chodbami paláca, mal akosi naponáhlo.

Keď som si to uvedomila, pocítila som opätovnú radosť z toho, ako mi deň predtým nechcel dať list, a tešila som sa, že mi teraz dovoľuje zotrvať v jeho blízkosti.

„Kam ideme?“

„Na treťom poschodí je mimoriadne pekný salón. S nádherným výhľadom do záhrad.“

„Páčia sa vám kráľovské záhrady?“

„Rád sa na ne pozerám.“

Rozosmiala som sa, no on to zjavne myslel celkom vážne.

Prišli sme k otvoreným dverám, a hoci sme boli ešte na chodbe, pocítila som závan čerstvého vzduchu. Miestnosť osvetľovala len žiara sviečok. Mala som pocit, že srdce mi od samého šťastia vyskočí z hrude. Podvedome som si položila dľaň na prsia, akoby som sa chcela presvedčiť, či ho mám ešte vždy na mieste.

Tri obrovské okná boli dokorán otvorené a vánok sa pohrával s ľahučkými záclonami. Pred stredným oknom stál stolík s nádhernou kvetinovou dekoráciou a pri ňom dve stoličky. Vedľa bol pristavený servírovací vozík a na ňom minimálne osem rôznych druhov dezertov.

„Dámy majú prednosť,“ povedal a pokynul smerom k sladkostiam.

Musela som sa pousmiať. Boli sme tu sami. Toto všetko pripravil iba pre mňa. Bolo to, akoby sa mi splnil najtajnejší dievčenský sen.

Usilovala som sa sústrediť na všetky tie delikatesy predo mnou.

Boli tam rôzne druhy čokoládových praliniiek, no každá mala iný tvar a netušila som, čo je vnútri. Za nimi ležali miniatúrne tortičky so šľahačkou, z ktorých sa šírila lahodná citrónová vôňa, a pred nimi boli poukladané nadýchané buchtičky, posypané niečím, čo som nevedela identifikovať.

„Neviem si vybrať,“ vzdychla som.

„Tak to nerobte,“ povedal, vzal tanier a naložil naň z každého druhu jeden kúsok. Položil tanier na stôl a odtiahol mi stoličku. Podišla som k stolu, sadla si, dovolila mu, aby ma prisunul, a počkala som, kým si naberie aj on.

Vzápätí som sa rozsmiala.

„Zostalo vám toho dost?“ podpichla som ho.

„Mám rád jahodové tortičky,“ odvetil. Naložil si ich na tanier asi päť. „Takže, vy ste Štvorka. Čo vlastne robíte?“ Odkrojil si kúsok zákusku a vložil si ho do úst.

„Pracujem na farme,“ odvetila som, hrajúc sa s čokoládovou pralinkou.

„Predpokladám, že tú farmu vlastníte.“

„Tak nejako.“

Položil vidličku a zahľad sa na mňa.

„Môj starý otec mal kávovú plantáž. Zanechal ju môjmu strýkovi, pretože bol najstarší z rodiny. Otec, mama, ja a moji súrodenci na nej vypomáhame,“ priznala som farbu.

Chvíľu bolo ticho.

„A... čo teda presne robíte?“

Položila som pralinku späť na tanier a spustila som obe ruky do lona. „Oberáme zrná, väčšinou. A pomáhame pri ich lúpaní.“

Mlčal.

„Kedysi bola zastrčená hlboko uprostred hôr – myslím tým

plantáž –, no teraz ju križuje mnoho ciest. Výhodou je, že tovar sa ľahšie preváža, ale veľmi to znečisťuje ovzdušie. Žijem so svojou rodinou v–“

„To stačí.“

Pozrela som sa na svoje ruky zložené v lone. Nemôžem predsa za to, čím sa živím.

„Ste Štvorka a plahočíte sa ako nejaká Sedmička?“ opýtal sa potichu.

Prikývla som.

„Spomenuli ste to pred niekým?“

V hlave som si premietla rozhovory s ostatnými dievčatami. Zvyčajne som radšej nechávala rozprávať ich. Povedala som im o svojich súrodencoch a o tom, ako veľmi som túžila dostať sa do niektorej z televíznych šou, ktoré všetci tak nadšene sledovali. Nespomínala som si však, že by som povedala niekomu niečo o tom, čo robím.

„Nie, myslím, že nie.“

Zdvihol pohľad k stropu a opäť ho uprel na mňa. „Ani to nikdy nikomu nehovorte. Keby sa vás na to pýtali, tak vaša rodina vlastní kávovú plantáž a vy im pomáhate s jej prevádzkou. Odpovedajte neurčito, ale za žiadnych okolností nikomu nepovedzte, že manuálne pracujete. Je to jasné?“

„Áno, vaša výsosť.“

Na chvíľu na mne spočinul pohľadom, akoby chcel zdôrazniť, čo práve povedal. To však nebolo treba. Stačil mi jeho príkaz. Ak ma požiada, aby som niečo nerobila, počúvňem ho.

Princ sa opäť pustil do jedenia, koláčiky však napichoval na vidličku o niečo agresívnejšie ako predtým. Bola som taká nervózna, že som sa svojej porcie už ani nedotkla.

„Urazila som vás, vaša výsosť?“

Vzpriamril sa na stoličke a naklonil hlavu nabok. „Ako vám také niečo napadlo?“

„Zdá sa mi, že ste... nahnevaný.“

„Dievčatá sú naozaj čudné,“ zašomral si popod nos. „Nie, neurazili ste ma. Páči sa mi. Čo myslíte, prečo sme asi tu?“

„Aby ste si ma porovnali s Dvojkami a Trojkami a ubezpečili sa, že urobíte dobre, ak ma pošlete domov.“ Vôbec som nemala v úmysle niečo také povedať. Akoby moje najväčšie obavy náhle narástli do takých rozmerov, že sa im odrazu podarilo vykĺznuť von. Opäť som sklonila hlavu.

„Amberly,“ zašepkal. Kradmo som sa naňho pozrela. Vyšiel ku mne ruku ponad stôl a na tvári sa mu objavilo čosi, čo vzdialene pripomínalo úsmev. Váhavo, akoby som sa bála, že tá naša krehká bublina pri dotyku s mojou drsnou dlaňou praskne, som vložila svoju ruku do jeho dlane. „Nepošlem vás domov. Aspoň dnes určite nie.“

Oči sa mi zaliali slzami, musela som zažmurkať, aby som ich zastavila.

„Som v špecifickej situácii,“ vysvetľoval, „pokúšam sa vyhodnotiť všetky klady a zápory svojho potenciálneho výberu.“

„Predpokladám, že ak pracujem ako Sedmička, je to pre mňa jednoznačná nevýhoda.“

„To rozhodne,“ odvetil, no v jeho tóne som nezačula ani náznak zloby. „Práve preto vás prosím, aby to zostalo len medzi nami.“ Jemne som prikývla. „Máte ešte nejaké iné tajomstvo, s ktorým sa mi chcete zveriť?“

Pomaličky odťahol ruku a pokračoval v jedení. Ja som sa pokúsila o to isté.

„Ako už viete, z času na čas mi býva zle.“

Prehovoril až po chvíli: „To viem. Ale čo vám vlastne je?“

„To presne neviem. Odmalička trpím migrénami a často sa cítim unavená. Životné podmienky v Hondurague nie sú práve najideálnejšie.“

Prikývol. „Zajtra po raňajkách nepôjdete do dámskej izby, ale do nemocničného krídla. Chceme, aby vám doktor Mission urobil lekársku prehliadku. Určite vám bude vedieť pomôcť.“

„Rozumiem.“ Konečne sa mi podarilo odhryznúť si z nadýchanej buchtičky. Bola taká úžasná, že som mala nutkanie slastne povzdychnúť. U nás doma bol dezert niečím výnimočným.

„Máte súrodencov?“

„Áno, staršieho brata a dve staršie sestry.“

Zatváril sa prekvapene. „Zdá sa... že máte doma plno.“

Zasmiala so sa. „Niekedy to tak vyzerá. Doma sa delím o posteľ s Adele. Je o dva roky staršia. Cítim sa čudne, keď tu spím sama. Niekedy si vedľa seba v posteli navším vankúše, aby som mala pocit, že je pri mne.“

Nechápavo pokrútil hlavou. „Konečne máte celú posteľ sama pre seba.“

„To áno, len na to nie som zvyknutá. Na nič z tohto tu nie som zvyknutá. Jedlo je celkom iné. Oblečenie je iné. Dokonca i vôňa a pachy sú tu iné a neviem ich celkom definovať.“

Položil vidličku na tanierik. „Chcete tým povedať, že môj dom vám smrdí?“

V prvej chvíli som sa zľakla, že som sa ho dotkla, no v očiach sa mu zablysla celkom nepatrná iskierka šibalstva.

„To vôbec nie! Len to tu vonia akosi inak. Po starých knihách, tráve a nedefinovateľnej zmesi čistiacich prostriedkov, ktoré tu komorné používajú. Najradšej by som si nabrala trochu vzduchu a uzavrela ho do malej fľaštičky, aby som tú vôňu mala stále pri sebe.“

„To by bol bezpochyby ten najčudnejší suvení, o akom som doteraz počul,“ poznamenal princ veselo.

„A vy by ste nechceli nejaký z Honduraguy? Máme tam veľmi kvalitný prach.“

Na Clarksonovi bolo vidieť, že sa premáha, aby sa náhodou nezasmial.

„To je naozaj ušľachtilá ponuka,“ prehodil. „Mate pocit, že som nezdvorilý, keď vám kladiem takéto otázky? Čo by ste chceli vedieť vy o mne?“

Rozžiarila som sa. „Všetko! Čo máte na svojej práci najradšej? Ktoré krajiny sveta ste navštívili? Podieľali ste sa na tvorbe nejakých zákonov? Akú farbu máte najradšej?“

Neveriacky krútil hlavou a opäť ma obdaril tým svojim neodolateľným pseudoúsmevom. „Modrá, námornícka modrá. Pokojne menujte rad-radom všetky krajiny na tejto planéte, všade som bol. Môjmu otcovi veľmi záleží na tom, aby som mal čo najširšie kultúrne vzdelanie. Illeá je úžasná krajina, no v porovnaní s inými pomerne mladá. Ďalším krokom k tomu, aby sme si upevnili svoju pozíciu vo svete, je vytváranie koalícií so stabilnejšími krajinami.“ Trochu trpkó sa usmial, akoby sám pre seba. „Niekedy mám pocit, že otec by si prial namiesto mňa dcéru, aby tie zväzky mohol spečatiť dohodnutým sobášom.“

„Ak sa nemýlim, tak toto želanie sa už vašim rodičom nesplní.“

Princova tvár náhle zväžnela. „Takéto niečo už dávno nie je aktuálne.“

Pochopila som, že v jeho výpovedi sa skrýva oveľa viac, no nechcela som toľko vyzvedať.

„Na mojej práci sa mi najviac páči jej systematickosť. Vládne

v nej poriadok. Nieкто predо mňa postaví problém a ja hľadám spôsob, ako ho vyriešiť. Nerád nechávam veci nedokončené alebo nevyriešené, hoci to nie je tak celkom moja náplň práce. Som princ a jedného dňa sa stanem kráľom. Moje slovo je zákon.“

Pri týchto slovách sa mu v očiach zračil záblesk uspokojenia. Po prvýkrát som videla, že sa dokáže pre niečo nadchnúť. Celkom som to chápala. Po moci síce netúžim, no viem si predstaviť, akú pritažlivosť preňho môže mať.

Princ zo mňa nespúšťal pohľad a ja som pocítila, ako sa mi v žilách začína šíriť teplo. Možno to bolo tým, že sme boli spolu sami, možno preto, že pôsobil tak sebaisto. Odrazu som si veľmi intenzívne začala uvedomovať jeho prítomnosť. Mala som pocit, akoby každučký nerv v mojom tele bol prepojený s každučkým nervom v jeho tele. Akoby celú miestnosť, v ktorej sme sedeli, čosi zelektrizovalo. Clarkson krúžil ukazovákou po stole a nie a nie odo mňa odtrhnúť pohľad. Cítila som, ako sa mi zrýchľuje dych, a keď som uprela zrak na jeho hrud', zdalo sa mi, že on je na tom podobne.

Sledovala som pohyby jeho rúk. Pôsobili na mňa odhodlane, zvláštne, senzuálne, nervózne... hľadela som na pomyselnú čiaru, ktorú jeho prst kreslil po stole, a imaginárnych položiek na zozname v mojej hlave pribúdalo.

Áno, snívala som o tom, že ma pobožká, no za bozkom sa skrýva vždy niečo viac. Určite ma pri tom chytí za ruky, bradu či okolo pása. Predstavila som si svoje prsty s kožou zhrubnutou od mnohoročnej ťažkej práce a napadlo mi, čo by asi povedal na to, keby som sa ho dotkla. Pocítila som zúfalú túžbu to urobiť.

Clarkson si odrazu odkašľal, odvrátil odo mňa pohľad a čaro pominulo. „Asi by som vás mal odprevadiť späť do vašej izby. Je veľmi neskoro.“

Stisla som pery a odvrátila zrak. Keby ma o to požiadal, pokojne tu s ním počkám na východ slnka.

Vstal a ja som ho nasledovala na chodbu. Nevedela som, čo si mám o našej krátkej nočnej schôdzke myslieť. Ak mám byť úprimná, pripadalo mi to skôr ako interview. Neovládla som smiech.

„Prečo sa smejete?“

Zvažovala som, že to zahovorím. Chcela som, aby ma lepšie poznal, no najskôr sa musím naučiť lepšie ovládať.

„No...“ zaváhala som. *Takto sa ľudia spoznávajú, Amberly Hovor.* „Povedali ste, že sa vám páčim... ale nič o mne neviete. To všetky dievčatá, ktoré sa vám páčia, takto vypočúvate?“

Prevrátil oči, nie nahnevane, no akoby chcel naznačiť, že to bola celkom zbytočná otázka. „To vôbec nie. Ešte donedávna by som nikdy—“

Prerušil nás zvuk prudko sa otvárajúcich dverí. Hneď som vedela, že je to kráľovná. Chystala som sa jej ukloniť, no Clarkson ma odsotil do bočnej chodby.

„Neodchádzaj odtiaľto!“ zadunel kráľov hlas.

„Nebudem sa s tebou baviť, keď sa takto správaš,“ odvrkla mu kráľovná, pričom hlas sa jej trochu zadŕhal.

Clarkson okolo mňa ovinul ruky, akoby ma chcel chrániť, hoci som mala skôr pocit, že on potrebuje objatie väčšmi ako ja.

„Je priam hanebné, koľko si tento mesiac minula!“ zahučal kráľ. „Takto to ďalej nepôjde. Presne pre takéto správanie môže naša krajina padnúť do rúk rebelov!“

„To sa teda mylíš, drahý manžel,“ oponovala mu prehnane milo. „Nie krajina, ale *ty* sa dostaneš do rúk rebelov. A môžeš mi veriť, že nikomu tá nebude ľúto, keď sa tak stane.“

„Okamžite sa vráť, ty zradcovská mrcha!“

„Pusť ma, Porter!“

„Ak si myslíš, že ma zničí niekoľko predražených rób, tak sa veľmi mylíš!“

Bolo počuť, ako jeden z nich dal facku tomu druhému. V tej chvíli ma Clarkson pustil. Stlačil kľučku najbližších dverí, no bolo zamknuté. Prešiel k ďalším, tie sa otvorili. Schmatol ma za ruku, vtlačil ma dnu a zatvoril za nami.

Začal sa nervózne prechádzať, oboma rukami sa držal za vlasy, akoby si ich chcel vytrhať. Podišiel k pohovke, zdrazil vankúš a roztrhal ho na kusy. Hneď nato vzal ďalší.

Prevrátil príručný stolík.

Šmaril niekoľko váz do mramorovej steny okolo kozuba.

Roztrhal záclony.

Tisla som sa chrbtom k stene pri dverách a túžila som stať sa neviditeľnou. Možno by som mala utekať po pomoc. Akosi som však vycítila, že ho v takomto stave nemôžem nechať samého.

Keď sa zdalo, že sa Clarkson dostatočne vyzúrila, akoby mu odrazu došlo, že som tam aj ja. Nahnevane prepochoval až ku mne, šibrinkujúc mi ukazovák pred nosom. „Ak sa niekomu čo i len slovom zmienite o tom, čo ste počuli, alebo o tom, čo som práve robil, tak ma boh ochraňuj, aby som vás...“

Skôr než stihol dopovedať, som pokrútila hlavou. „Clarkson...“

V očiach sa mu zaleskli slzy hnevu a pokračoval: „Ani neceknete, jasné?“

Zdvihla som ruky k jeho tvári, no strhol sa. Znehybnela som a vzápätí som to skúsila opäť, no oveľa pomalšie. Jeho tvár bola teplá, trochu spotená.

„Naozaj to nikomu nepoviem,“ slúbila som.

Prudko dýchal.

„Sadnite si, prosím,“ požiadala som ho. Zaváhal. „Len na chvíľočku.“

Prikývol.

Odtiahla som ho ku kreslu a sadla som si vedľa na zem. „Položte si hlavu medzi kolena a zhlboka dýčajte.“

Začudovane sa na mňa pozrel, no počúvol. Položila som mu ruku na zátylok a prstami som mu prechádzala po vlasoch a následne vzadu po krku.

„Nenávidím ich,“ zašepkal, „nenávidím.“

„Šššš. Skúste sa upokojiť.“

Pozrel sa na mňa. „Myslím to vážne. Nenávidím ich. Keď sa stanem kráľom, pošlem ich preč z paláca.“

„Dúfam, že každého zvlášť,“ poznamenala som.

Zatajil dych. A hneď nato sa rozosmial hlbokým, srdečným smiechom a nie a nie prestať. Takže on sa *vie* smiať. Jeho smiech bol len uväznený kdesi hlboko, pod všetkými tými starosťami a problémami, na ktoré musel myslieť a ktoré musel zvládnuť. Teraz som už chápala, prečo sa tak správal, vedela som, že odteraz si budem oveľa viac vážiť každý jeho „skoro úsmev“.

„Je zázrak, že dosiaľ nezbúrali palác.“ Vzdychol si, konečne sa upokojac.

Riskujúc, že sa opäť rozčertí, som sa opýtala: „To je tu stále tak?“

Prikývol. „Keď som bol malý, nebolo to také hrozné. No teraz nemôžu jeden druhého vystáť. Nepodarilo sa mi zistiť, čo je príčinou ich nenávisť. Sú si verní. Keby mali jeden alebo druhý niekoho iného, tak klobúk dolu za to, že sa im to poda-

rilo utajiť. Majú všetko, čo potrebujú. Stará mama mi vravela, že sa kedysi veľmi ľúbili. Skrátka mi to nedáva zmysel.“

„Ste vo veľmi ťažkej pozícii. Oni. I vy. A toto je možno daň za to všetko,“ prehodila som.

„Naozaj? Takže ja raz budem ako on a moja žena ako ona a je dosť možné, že budeme zažívať takéto výbuchy zlosti?!“

Priložila som mu ruku k lícu. Tentoraz sa neodtiahol. Naopak, pritisol si tvár k mojej dlani. V očiach sa mu síce ešte vždy zračili obavy, no zdalo sa, že môj dotyk naňho pôsobí upokojujúco.

„Nie. Nemusíte sa stať niekým, kým nechcete. Máte rád poriadok? Tak plánujte, organizujte. Predstavujte si, akým by ste chceli byť kráľom, manželom, otcom a urobte všetko pre to, aby ste sa takým naozaj stali.“

Pozrel sa na mňa takmer ľútostivo. „Aké pôvabné mysliet si, že stačí, ak sa človek posnaží a všetko sa vyrieši!“

KAPITOLA 5

Nikdy som nebola na lekárskej prehliadke. Uvedomila som si, že keby som sa stala princeznou, takéto kontroly by boli neoddeliteľnou súčasťou môjho života a to ma dosť desilo.

Doktor Mission bol milý a trpezlivý, no i tak som sa cítila veľmi nepríjemne, že ma niekto celkom cudzí vidí nahú. Odobral mi krv, niekoľkokrát ma zröntgenoval a celú ma dôkladne prehliadol v snahe nájsť niečo, čo nejakým spôsobom vybočuje z normálu.

Odchádzala som úplne vyčerpaná. Svoju úlohu zrejme zohralo aj to, že som v noci veľmi zle spala. Princ Clarkson ma odprevadil k dverám mojej izby a na rozlúčku mi pobožkal ruku. Bola som v siedmom nebi z jeho dotyku, no zároveň mi bolo ľúto, čo musí prežívať, a trvalo mi nekonečne dlho, kým som zaspala.

Vošla som do dámskej izby so strachom, či sa dokážem pozrieť kráľovnej Abby do očí. Bála som sa, že bude mať na tele nejakú viditeľnú stopu po včerajšej hádke. No mohlo sa po-

kojne stať, že kráľovná udrela kráľa, nie on ju. Asi som to ani netúžila vedieť.

Istá som si bola len tým, že nechcem, aby sa o tom niekto dozvedel.

Kráľovná v miestnosti nebola, zamierila som teda hneď k Madeline a Biance.

„Ahoj, Amberly, kde si bola doobeda?“ opýtala sa Bianca.

„Bolo ti zase zle?“ chcela vedieť Madeline.

„Áno, ale už sa cítim oveľa lepšie.“ Nevedela som, či o mojej návšteve u lekára niekto vie, preto som sa rozhodla pre diskretnosť.

„To je dobre, ale prišla si o veľa,“ pošepala mi Madeline po tom, čo sa ku mne naklonila. „Clarkson sa vraj včera v noci vyspal s Tiou.“

Takmer mi srdce zamrelo. „Čože?!“

„Len sa na ňu pozri,“ Bianca sa pozrela ponad plece k oknu, kde sedela Tia s Peshou a Marcy, „ako povýšenecky sa tvári.“

„To je predsa proti pravidlám,“ namietla som. „Je to dokonca *zakázané*.“

„O to vôbec nejde,“ prehodila Bianca šeptom, „ty by si ho odmietla?“

Vybavila som si v duchu, ako sa na mňa princ včera v noci pozeral, ako sa bruškami prstov dotýkal povrchu stola. Bianca má pravdu. Nedokázala by som mu povedať nie.

„A je to pravda alebo sú to reči?“ Veci sa majú tak, že strávil istú časť noci so mnou. Aj keď nie celú, to je fakt. Predsa len od chvíle, ako sa so mnou rozlúčil, do momentu, keď sa objavil na raňajkách, uplynulo niekoľko hodín.

„Robí okolo toho veľké tajnosti,“ šomrala Madeline.

„V podstate nás do toho nič nie je,“ povedala som, pozbie-

rala som zo stola ledabolo rozložené karty a začala som miešať.

Bianca pohodila hlavou a zhlboka si povzdychla. Madeline sa dotkla mojej ruky. „Mýliš sa. Zmenili sa tým pravidlá hry.“

„Toto nie je hra,“ povedala som. „Aspoň pre mňa nie.“

Madeline chcela niečo namietnuť, no v tej chvíli sa rozleteli dvere a objavila sa rozzúrená kráľovná Abby.

Ak aj mala na tvári modrinu, dokonale ju zamaskovala.

„Ktorá z vás je Tia?!“ zrúkla. Všetci v miestnosti obrátili hlavy k oknu, kde sedela vydesená Tia, biela ako stena. „Takže?“

Tia pomaly zdvihla ruku a kráľovná s vražedným pohľadom vykročila smerom k nej. Nech sa už akokoľvek rozhodla ju potrestať, v duchu som sa modlila, nech to nerobí hneď teraz, ale nech odvedie Tiu preč. To však kráľovná v úmysle nemala.

„Ty si sa vyspala s mojím synom?!“ skríkla na ňu – diskrétnosť sem, diskrétnosť tam.

„Vaše veličenstvo, to sú len klebety,“ bránila sa Tia chabým hláskom, no v miestnosti bolo také hrobové ticho, že bolo počuť i Madelinin dych.

„Klebety, ktorým si nezabránila!“

Tia chvíľu niečo nezrozumiteľne blábotala, asi päťkrát začala vetu, než sa rozhodla, čo povie. „Keď si klebety nevšímame, rýchlo pominú. Keby som teraz vehementne popierala, že sa to nestalo, vzbudilo by to dojem, že som sa predsa len niečím previnila.“

„Popieraš to teda alebo nie?“

Tia sa ocitla v pasci.

„Nespala som s ním, kráľovná moja.“

Myslím si, že bolo úplne jedno, či hovorí pravdu, alebo nie. Tiin osud bol spečatený, skôr ako prehovorila.

Kráľovná ju schmatla za vlasy a vliekla k dverám. „Nech tá tu viac nevidím.“

Tia od bolesti vykrikla a pokúsila sa namietat: „Preč ma môže poslať len princ, vaša výsosť. Také sú pravidlá.“

„V pravidlách je i to, že kurvy tu nemajú čo hľadať!“ zvriskla na ňu kráľovná.

Tia cestou k dverám stratila obe topánky, pošmykla sa a nepadla len preto, že ju kráľovná držala za vlasy. Tia sa pokúšala postaviť, no kráľovná Abby ju vysotila na chodbu. „OKAMŽITE ODTIAĽTO VYPADNI!“

Zabuchla dvere a obrátila sa k nám ostatným. Chvíľu stála a pozorne si nás premeriavala, aby nám dala najavo svoju moc.

„Vyjadрім sa teraz veľmi jasne,“ prehovorila potichu a kĺzala po dievčatách sediacych v kreslách a na pohovkách pohľadom, vznešená a zastrašujúca. „Ak si niektoré z vás, vy mrchy, myslíte, že ste sem prišli preto, aby ste mi ukradli korunu, veľmi rýchlo na to zabudnite!“

Zastavila sa pri hlúčiku dievčat sediacych pri stene. „A ak si myslíte, že sa budete správať ako odpad a napriek tomu zasadnete na trón, parádne sa mýlite.“ Pichla prstom Piper do líca. „Veľmi rýchlo s vami spravím poriadky!“

Piper prudko mykla hlavou dozadu, no netrúfla si prejaviť bolesť, kým bola kráľovná Abby v miestnosti.

„Som kráľovná. Milovaná kráľovná. Ak sa chce niektorá z vás vydať za môjho syna a žiť v mojom dome, budete sa správať tak, ako to vyžadujem ja. Budete poslušné. Vychované. A budete mlčať.“

Kráľovná kľučkovala pomedzi stoly a zastala pri Bianche, Madeline a mne. „Odteraz je vašou jedinou povinnosťou prísť sem, správať sa ako dámy, potichu sedieť a usmievat sa.“

Krátko pred tým, než kráľovná dohovorila, sa nám obom stretli pohľady a ja hlúpa som mala pocit, že by som mala nejako zareagovať. Usmiala som sa na ňu. Kráľovnú to však nepotešilo, priskočila ku mne a vylepila mi facku.

Z úst sa mi vydral tlmený vzdych a padla som tvárou na stôl. Neodvážila som sa ani pohnúť.

„Máte desať minút na to, aby ste odišli. Jedlo vám dnes prinesú do izieb. A nechcem počuť ani hláska.“

Počula som, ako sa za kráľovnou zavreli dvere, no rozhodla som sa neriskovať. „Odišla?“

„Áno. Si v poriadku?“ opýtala sa ma Madeline a presadla si oproti mne.

„Páli ma celá tvár.“ Narovнала som sa, no cítila som, ako mi pulzujúca horúčosť prechádza z líca nadol do celého tela.

„Panebože!“ vykričkla Bianca. „Máš tam otláčenú celú dlaň aj s prstami.“

„Piper?“ zvolala som. „Kde je Piper?“

„Tu som,“ ozvala sa plačlivo. Postavila som sa a zbadala, ako prichádza ku mne.

„Neublížila ti?“ opýtala som sa jej.

„Trochu to bolí,“ odvetila a prešla si rukou po líci, do ktorého ju kráľovná pichla. Všimla som si, že jej tam zostal odtlačok nechta v tvare polmesiaca.

„Máš tam drobnú ranku, ale neboj sa, mejkap to prekryje.“ Piper sa mi hodila okolo krku a chvíľu sme držali jedna druhú v objatí.

„Čo to do nej vošlo?“ vyslovila Nova nahlas to, čo nám v tej chvíli všetkým vrtalo v hlave.

„Možno sa len usiluje chrániť svoju rodinu,“ prehodila Skye.

Cordaye si odfrkla. „Všetky sme videli, ako pije. Aj dnes z nej bol cítiť alkohol.“

„Ale v televízii bola vždy taká milá,“ zapojila sa do debaty Kelsa, tváriac sa nechápavo.

„Počujte,“ povedala som, „jedna z nás na vlastnej koži zakúsi, aké to je byť kráľovnou, no ja mám už teraz pocit, že ten tlak a stres je neznesiteľný.“ Na chvíľu som sa odmlčala a šúchala som si líce. Akoby mi horelo. „Urobíme najlepšie, ak sa budeme kráľovnej vyhýbať. O tom, čo sa tu stalo, pred Clarksonom ani muk. Myslím si totiž, že keď sa budeme sťažovať na matku, bez ohľadu na to, čo spravila, nám to nepomôže.“

„Máme sa tváriť, že sa nič nestalo?“ ohradila sa Neema pobúrene.

Pokrčila som plecami. „Prinútiť vás k tomu nemôžem, no ja sa toho budem držať.“

Znova som objala Piper a všetky sme tam chvíľu mlčky stáli. Keď som sem prišla, myslela som si, že ma s dievčatami, čo sú tu, spojí hudba, ktorú máme rady, prípadne sa spriatelíme pri spoločných pokusoch naučiť sa, ako sa správne líčiť. V živote by mi nebolo napadlo, že to, čo nás zblíži ako sestry, bude strach.

KAPITOLA 6

Rozhodla som sa, že sa ho na to nikdy neopýtam. Ak mal princ Clarkson s Tiou pomer, nechcem to vedieť. Ak s ňou nič nemal, narušilo by to našu vzájomnú dôveru, skôr ako sme si ju vôbec stihli vybudovať. Pravdepodobnejšie sa mi však javilo, že medzi nimi k ničomu nedošlo, že to boli len klebety, ktoré rozšírila sama Tia, aby nás ostatné zastrašila. A hľa, ako to s ňou dopadlo.

Rozumnejšie bolo nevšímať si to.

Horšie to už bolo s pulzujúcou bolesťou líca. Aj niekoľko hodín po tom, ako ma kráľovná udrela, som ho mala červené a celé ubolené.

„Priniesla som vám ešte ľad,“ povedala Emon a podala mi ďalšie vrecúško.

„Ďakujem,“ odvetila som a podala jej to, ktoré som mala priložené k lícu.

Keď som prišla do izby a poprosila komorné, aby mi dali niečo na zmiernenie bolesti, spýtali sa ma, ktoré z dievčat zo

Selekcie mi to spravilo a zaprisahávali sa, že to hneď a zaraz oznámia princovi. Opakovane som ich ubezpečovala, že to nebolo žiadne z nich. Keďže vedeli, že nik zo zamestnancov paláca by si ma nedovolil udrieť a navyše som bola po celý čas len v dámskej izbe, do úvahy pripadala len jedna možnosť.

Viac sa teda nepýtali. Vedeli svoje. „Keď som bola po ľad, započula som, že kráľovná sa chystá budúci týždeň na krátku dovolenku. Sama,“ prezradila mi Martha, sediac na zemi vedľa mojej postele. Sedela som tvárou k oknu s výhľadom na múr paláca i nebo.

„Naozaj?“

Usmiala sa. „Zdá sa, že to veľké množstvo hostí v paláci sa podpísalo na jej nervoch, kráľ ju preto požiadal, aby niekam odcestovala a oddýchla si.“

Prevrátila som oči. Najprv vyvádza pre drahé šaty a potom ju pošle na dovolenku. Ale potešila som sa. Týždeň bez nej mi teraz pripadal ako čas strávený v raji.

„Ešte stále to bolí?“ opýtala sa Martha.

Odvrátila som pohľad a prikývla.

„Nebojte sa, slečna. Do večera vám to určite zmizne.“

Mala som chuť jej povedať, že ma ani tak netrápi to boľavé líce, ale starosti mi robilo skôr niečo iné. Toto bol len jeden z mnohých dôkazov, že život princeznej môže byť v tom lepšom prípade výzvou. V tom horšom pekľom.

Premietala som si v duchu, čo všetko som sa už dozvedela. Kedysi sa kráľ s kráľovnou milovali, teraz sa usilujú ovládnuť nenávisť, ktorá medzi nimi panuje. Kráľovná je alkoholička posadnutá korunou. Kráľ je na pokraji nervového zrútenia. A Clarkson...

Clarkson robí, čo môže, aby budil dojem, že je vyrovnaný,

pokojný a má všetko pod kontrolou, no i napriek všetkému sa dokázal smiať ako malý chlapec. A keď ho ovládne výbuch zlosti, je zázrak, že sa vôbec dokáže opäť pozviechať.

Ani mne nie je utrpenie cudzie. Doma som zvykla pracovať až do úplného vyčerpania. Musela som pretrpieť neznesiteľné horúčavy. A hoci by mi pozícia Štvorky mala zabezpečiť aké-také istoty, žijem na pokraji biedy.

Tu budem musieť znášať iné útrapy. Teda za predpokladu, že si ma princ Clarkson vyberie za ženu.

No keby si ma vybral, znamenalo by to, že ma ľúbi, či nie? A potom by všetko to strádanie stálo za to.

„Na čo myslíte, slečna?“ opýtala sa ma Martha.

Usmiala som sa a natiahla k nej ruku. „Na budúcnosť. Čo je však zbytočné, lebo čo má prísť, príde. Aspoň si myslím.“

„Ste hrozne milá, slečna. Keby si vybral vás, bol by určite veľmi šťastný.“

„A ja tiež.“

Bola to pravda. Po ničom inom som v živote netúžila tak ako po ňom. Desili by ma len všetky tie záväzky, ktoré by ma k nemu púťali.

Danica vkĺzla do ďalšieho páru Biancíných topánok. „Sú úplne dokonalé! Tak dobre, vezmem si tieto a ty si vezmeš moje modré.“

„Dohodnuté.“ Bianca potriasla Danici rukou a usmiala sa od ucha k uchu.

Nikto nám síce nekázal, že sa nemáme ukazovať v dámskej izbe po zvyšok týždňa, no dievčatá sa tak rozhodli samy od seba. Vytvorili sme teda akési skupinky, behali sme z izby do izby, skúšali si navzájom šaty a bavili sa medzi sebou tak ako predtým.

Niečo sa však predsa len zmenilo. Bez neustálej prítomnosti kráľovnej sa dievčatá zmenili... na, hm, obyčajné dievčatá. Všetky boli odrazu akési uvoľnenejšie. Prestali sa trápiť tým, či neporušujú protokol a či sa správajú ako dokonalé dámy. Zmenili sme sa na ľudí, ktorými sme boli pred tým, ako vyžrebovali naše mená. Boli sme opäť tie dievčatá, akými sme boli doma.

„Danica, myslím, že máme rovnakú veľkosť. Som si istá, že tu niekde mám i šaty, čo ti budú dokonale ladiť s tými topánkami,“ povedala som.

„Beriem ťa za slovo. Máš zopár veľmi pekných kúskov. Rovnako ako Cordaye. Ozaj, videli ste, čo jej ušili komorné?“

Povzdychla som si. Netušila som síce, čím prekvapila tentoraz, no komorné dokázali Cordaye ušiť také šaty, aké som na nikom inom nevidela. Aj Nova sa vždy objavila v róbach, v ktorých zatienila všetky ostatné. Rozmýšľala som nad tým, či tá z nás, ktorá vyhrá Selekciju, bude mať taký nos na výber komorných ako Cordaye. Ja som bola od tých svojich, Marthy Cindly a Emon, doslova závislá. Nevedela som si predstaviť, čo by som si bez nich počala.

„Viete, čo je na tom všetkom najčudnejšie?“ opýtala som sa.

„Čo?“ opýtala sa Madeline, prehrabávajúc sa v Biancinej šperkovnici.

„Že jedného dňa toto všetko skončí a zostane tu len jedna z nás. Celkom sama.“

Spolu s Danicou sme si sadli k Biancinmu stolu. „Ja viem. Myslíš si, že to je dôvod, prečo je kráľovná taká nahnevaná? Možno sa tu tiež cíti osamelo.“

Madeline pokrútila hlavou. „Podľa mňa si za to môže sama. Veď keby chcela, môže si sem pozvať kohokoľvek na tak dlho,

ako len bude chcieť. Čo jej bráni, aby si do paláca presťahovala celú svoju rodinu?“

„Možno jej to kráľ nedovolí,“ podotkla Danica.

„To je pravda.“ Madeline sa opäť prehrabávala v šperkoch. „Pre mňa je kráľ stále záhadou. Zdá sa mi taký odmeraný. Myslíš si, že Clarkson bude po ňom?“

„Nie,“ odvetila som a pousmiala sa. „Clarkson má svoju vlastnú osobnosť.“

Na to už nikto nič nepovedal. Zdvihla som zrak a zbadala som Danicin diabolský úškrn.

„Čo je?“

„Ideš na to zle,“ povedala tónom, akoby ma ľutovala.

„Ako to myslíš?“

„Si doňho zaľúbená. Zajtra ho možno pristihneš, ako len tak z rozmaru kope do šteniatka, no privrieš nad tým oči a naďalej budeš o ňom spievať ódy.“

Vzpriamila som sa. „Možno si ma raz vezme za ženu. To, že ho mám rada, by mala byť skôr výhoda, nie?“

Madeline sa uškrnula, no Danica sa do mňa pustila: „To je síce pravda, no ty sa tváriš, akoby si bola doňho zaľúbená odjakživa.“

Začervenala som sa a spomenula som si, ako som raz, ešte ako malá, ukradla mame z peňaženky drobné, lebo som hrozne túžila kúpiť si známku s princovou podobizňou. Ešte vždy ju mám nalepenú na kúsku tvrdého papiera, ktorý používam ako záložku do knihy.

„Vážim si ho,“ bránila som sa, „je to náš princ.“

„Nie, je v tom oveľa viac. Keby hľadali niekoho, kto sa za princa obetuje a bude ochotný ho chrániť vlastným telom, aby ho neskolila guľka, určite by si sa prihlásila ty.“

Nereagovala som.

„Vidíš! Panebože, ja som mala pravdu!“

Postavila som sa. „Donesiem nejaké šaty. O chvíľu som späť.“

Pokúšala som sa nepripúšťať si znepokojujúce myšlienky, čo mi vírili hlavou, pretože keby som sa mala rozhodnúť medzi princom a sebou, neviem si ani len predstaviť, že by som na prvé miesto nedala jeho. Bol princ a jeho život bol pre našu krajinu to najcennejšie. Ba čo viac, on bol tým najcennejším i pre mňa samu.

Po chvíli sa mi podarilo tie myšlienky zapudieť.

Trápim sa zbytočne, veď k takej situácii s najväčšou pravdepodobnosťou nikdy nedôjde.

KAPITOLA 7

Oslepujúce reflektory v štúdiu sú najmä pre komorné kandidátok Selekcie veľkou výzvou. Tie moje nástojili na tom, že ma na vysielanie *Správ* oblečú do ťažkých večerných šiat, takže som tú hodinu priameho prenosu doslova pretrpela.

S dievčatami robil rozhovory nový moderátor. Ešte stále nás tu bolo dosť, a tak existovala pomerne veľká šanca, že na niektoré z nás sa ani nedostane. A na túto možnosť som sa spoliehala. No ak mi položí otázku Gavril Fadaye, nebude to také zlé.

Predchádzajúci kráľovský moderátor Barton Allory odišiel do dôchodku v deň, keď zverejnili mená kandidátok novej Selekcie. Vtedy verejnosti predstavil svojho nástupcu, ktorého si sám vybral. Gavril má dvadsaťdva rokov, pochádza z váženej rodiny Dvojok, oplýva charizmou a teší sa veľkej obľube. Bola som trochu smutná, že Barton odchádza... ale nie príliš.

„Slečna Piper, čo by malo byť podľa vás najdôležitejšou úlohou princeznej?“ opýtal sa Gavril a odhalil nádherné biele zuby. V tej chvíli ma Madeline drgla do ramena.